

Uneskõndija

On hiline õhtupoolik. Õuest on kuulda vaikset tuulevilinat ning mustaks tõmbunud taevas on oma tähed peidust välja toonud. Tuba täidab värske kohvi aroom ja kõrvu kurdistav vaikus. Põrnitsen enda ees olevat ekraani, mille plahvatav sinine valgus mu nägu ründab. Ei teagi, kui kaua ma seda vaadanud olen, püüdnud leida inspireerivaid ideid oma paberhunnikute otsast. Võtan paar tugevamat hingetõmmet ning tunnen, kuidas kannatus mu sees hakkab katkema. Täiskasvanu olla on raske ja väsitav. Sulgen silmad ning kujutan ette end väikse poisina enda vanas mängutoas. Mängutoas, kus elu oli muretu ning oluline oli vaid hommikune elevus pärast voodist ülesärkamist. Nagu teistel lastelgi, oli ka minu tuba täiesti tavalise välimusega. Tumepruuni ukse peale oli kleebitud värvilised kleepsud, millest suure hulga olin oma vanemalt õelt varastanud. Seinu kattis erinevate autodega kollane tapeet, mille mina ja isa koos suvel olime pannud. Riiulite peal oli näha tähestikuliselt ritta pandud raamatuid, mida ema mulle õhtuti lambivalguses ette armastas lugeda. Igatsen oma ema. Ta tegi alati pühapäevahommikuti kõige isuäratavamaid pannkooke, mille magus hõng lausa tänavatele ulatus. Huvitav, kas ta neid ka taevariigis inglitele küpsetab. Oh, kuidas tahaks aega tagasi keerata ja veel üks kord kogeda seda kuldset lapsepõlveaeg, kus kõik oli veel nii uus ja huvitav. Ei pidanud mõtlema pidevalt selle peale, kas triiksärk oli ikka perfektselt sirgeks triigitud või õhtuks arved ära makstud. Sai lihtsalt nautida vabadust ilma piiranguteta. Vahepeal leian ma ennast mõtlemas, kuidas inimesed ei väärtusta piisavalt seda aega, mis neile antud on enne, kui see läbi saab. Kulub vaid üks silmapilk ja juba võid sa end avastada noruspäisena nelja seintega ümbritsetud kontoris rasket arvutihiirt lohistades ning samal ajal püüdes leida oma õiget kohta ühiskonnas. Avan järsku silmad heliseva äratuskella peale ning sirutan käe, et see kinni panna. Olin tukkuma jäänud. Ees teretab mind jälle kumav arvutiekraani valgus. Vaatasin veel viimast korda enda ette trükitud tühiseid sõnu ja lülitasin arvuti välja. Rööpasin tassi põhjast järele jäänd kohvi lõpuni ning viskasin sussilohinal end voodisse pikali. Heitsin kiire pilgu enne magama jäämist õue. Tähed olid pilvede taha peitu pugunud. Veider, kuidas me üks hetk tahame elada tulevikus ja teine hetk minevikus.

Kenele Pärnaste

10.H klass

